

L'especialitat de l'Enric Torrent Figuerola, soci de Tusquets, Díaz&Assoc. i membre de l'Associació de Calculistes de Catalunya, és precisament el càlcul d'estructures, un servei que ofereix a prestigiosos despatxos d'arquitectura. **"És evident que la tendència que està adquirent la professió és la de treballar en equips de gent especialitzada en les diferents facetes de la construcció. Si ens volem introduir de ple a Europa, aquesta és la fórmula adequada per tenir possibilitats de treballar fora, perquè el procés constructiu és cada cop més complex. Fa uns anys, la tecnologia d'instal·lacions, per exemple, era molt més senzilla, mentre que ara requereix especialistes. D'altra banda, l'arquitecte no surt de la universitat suficientment preparat per treballar en temes tan concrets. És evident que, en obtenir el títol, ha de tenir idees molt clares pel que fa a la construcció, però no té per què saber calcular, per exemple, el conducte de ventilació"**.

A l'hora de valorar els estudis de la carrera d'arquitectura, té molt clara la necessitat **"d'adquirir unes bases genèriques molt fermes. Per exemple, encara que no domini el càlcul d'estructures, l'arquitecte ha de saber que els sostres necessiten un gruix mínim per aguantar-se"**. De fet, és dels qui creuen que **"ara els titulats surten de l'Escola molt més preparats. Actualment els programes permeten a l'alumne aprofundir en el que més li interessi"**.

Al mateix temps, el nostre convidat defensa la figura de l'arquitecte de poble, el **"de capçalera, un professional molt vàlid que treballa molt honestament: suposo que el tipus d'arquitecte depèn del tipus de feina que hi hagi en un territori. En un poblet de dos mil habitants les construccions que s'hi aixequen són bàsicament habitatges; és evident que si a l'arquitecte d'aquell poble li encarreguessin uns grans magatzems, hauria de sol·licitar assessorament, perquè no estaria preparat per a una obra d'aquestes característiques. Com és de suposar, aquestes feines tan complexes es donen més a ciutat"**. Són precisament aquesta mena d'obres els reptes que més motiven el nostre protagonista, molt interessat en la **"vessant tècnica"** de l'arquitectura: **"Tanmateix, quan vaig començar la carrera encara no havia decidit que em convertiria en calculista. Va ser mentre estudiava que se'm va despertar un interès especial per les estructures"**. Així, recorda que, en acabar **"em vaig unir a tres companys, un d'ells amb una inquietud semblant a la meua, i els altres més motivats per la vessant artística de l'arquitectura"**.

Amb una especialitat com la del nostre interlocutor, és gairebé obligat demanar-li pels materials emprats en construcció, que tanta controvèrsia han suscitat després d'alguns trists episodis protagonitzats per edificis barcelonins: **"En l'actualitat les estructures es construeixen bàsicament amb formigó armat. El desenvolupament d'aquesta tecnologia ha fet minvar l'ús de l'estructura metàl·lica al nostre país, molt arrelada a principi de segle i amb què es van construir obres tan emblemàtiques com és el Palau de la Música, magnífics edificis modernistes i fins i tot petites obres d'art, com els fanals del Passeig de Gràcia. Quant al formigó, sovint sorgeixen noves regulacions de càlcul i execució de les estructures; això prova que encara hi ha un desconeixement cert d'algunes facetes del comportament d'aquest**

material en determinats elements estructurals". Destaca el fet que **"aquest tipus de normatives no condicionen excessivament el disseny de les obres"**.

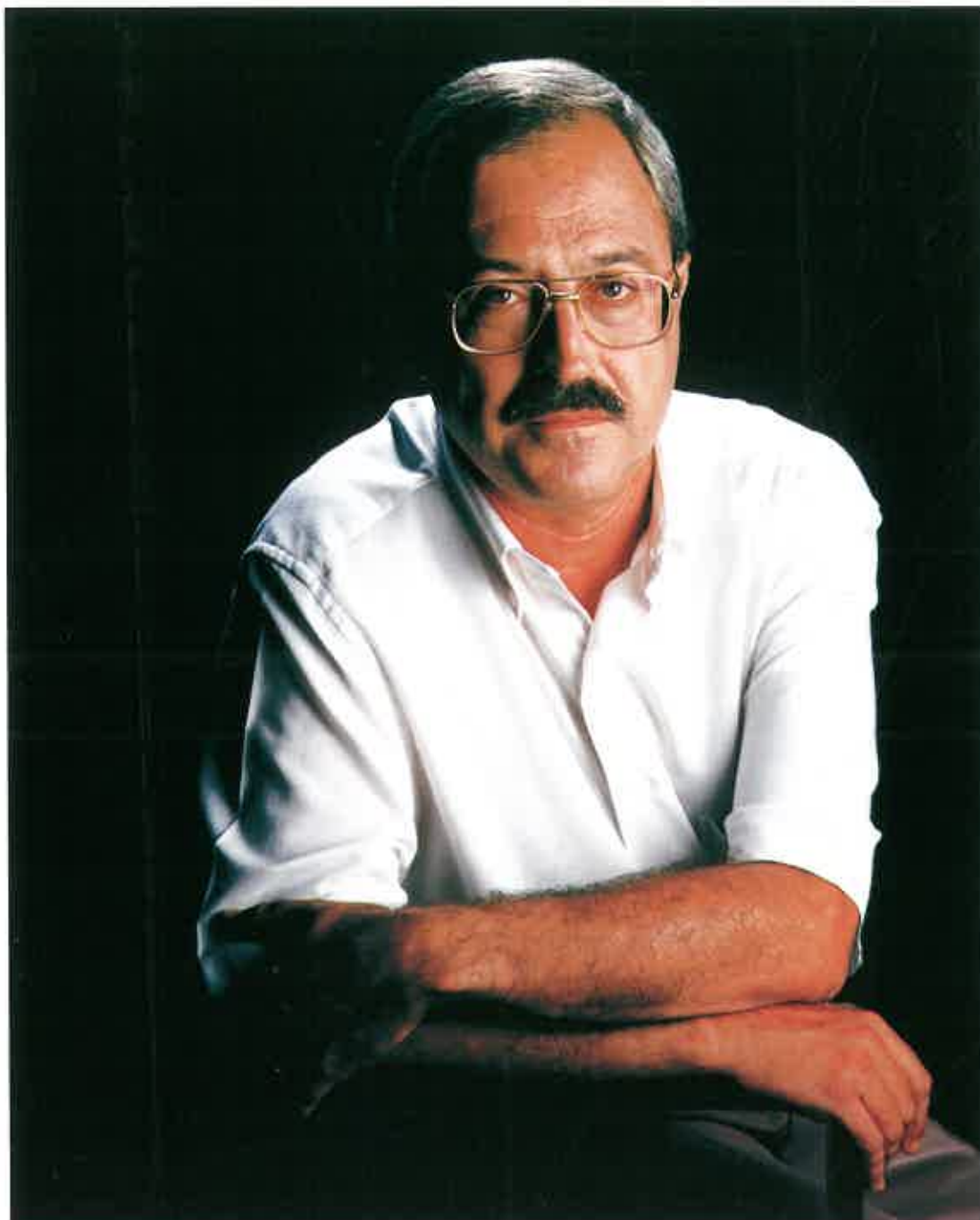
La seguretat dels edificis també es refereix a la quantitat de quilos que poden suportar. En aquest sentit, el nostre interlocutor assenyalava que **"la normativa fixa les càrregues a preveure en els edificis. En el cas dels habitatges, el màxim és de dos-cents quilos per metre quadrat en tota la superfície. Això suposaria, en un pis de cent metres quadrats, un total de vint tones, una quantitat de pes difícil de trobar en una casa"**.

Precisament la seguretat és una qüestió primordial quan parlem de rehabilitar immobles, una activitat que l'Enric coneix molt bé: **"A principis dels anys 80 van encarregar al meu soci, en Carles Díaz, la redacció del PERI del Raval de Barcelona. Jo vaig col·laborar amb ell en l'avaluació de l'estat de més de cent habitatges d'una zona. Arran d'aquesta anàlisi, vam elaborar un estudi per a la rehabilitació d'aquells pisos. Llavors es començava a parlar de restauració, però el tema va quedar estancaït avui torna a estar a l'ordre del dia"**. I amb raó: **"Hi ha edificis que val la pena conservar"**.

De tota manera, l'arquitecte que ens acompanya ens revela que existeixen moltes idees preconcebudes pel que fa als problemes sorgits en certs immobles: **"Per exemple, en el cas del Turó de la Peira, el que va passar és que les bigues es van construir amb ciment aluminós, gairebé l'únic de què es disposava en aquell moment. Aquest és un material molt vàlid, sempre que no estigui en contacte permanent amb la humitat. En resum, entenc que aquelles cases es van fer el millor que es podien fer amb els materials i el pressupost que estaven a l'abast dels constructors en aquell moment. El que va passar és que llavors es desconeixia el comportament d'aquests materials al llarg del temps. La malaltia de l'aluminosi no significa que abans es construís pitjor, sinó que en aquella època hi havia poca disponibilitat de materials"**.

En qualsevol cas, tot indica que mesures com les que es van prendre als anys 60 per proporcionar un hàbitat a una població en constant creixement no es tornaran a repetir: **"Ara hi ha uns condicionants molt més estrictes que abans que exigeixen, per exemple, que les parets tinguin un aïllament acústic i tèrmic mínim"**. L'altra cara de la moneda és la manca de professionalitat i l'encariment de la mà d'obra constructora, que fan preveure al nostre entrevistat que **"el futur del sector el protagonitzarà la prefabricació, per bé que aquesta no s'introduirà a Espanya de manera immediata, tenint en compte la mentalitat de les empreses nacionals"**.

Així de clar parla aquest home, que ha col·laborat en obres com diversos pavellons de la Fira de Mostres, el monument *La dona i l'ocell* dissenyat per Miró o l'ampliació del Palau de la Música de Barcelona i amb mestres com en Pep Bonet, l'Oscar Tusquets o l'Oriol Bohigas: **"L'avantatge de treballar amb gent diferent és que t'enriqueix. D'altra banda, és col·laborant amb aquesta gent tan coneguda que descobreixes que si són on són, és per alguna raó"**. I nosaltres afegim que si aquests genis requereixen la col·laboració de l'Enric, també és per alguna raó.



Enric Torrent - Barcelona (Barcelonès)

“El futur del sector el protagonitzarà la prefabricació, per bé que aquesta no s’introduirà a Espanya de manera immediata, tenint en compte la mentalitat de les nostres empreses”

Està

